

Arrest

nr. 98 541 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 augustus 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 september 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van de onder punt 1.1. vermelde asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van gemengde Servische/Roma origine, bent u afkomstig uit Prčilovica (gemeente Aleksinac) en beschikt u over het Servisch staatsburgerschap. Uw ouders V. D.{..} (O.V.

xxxxxxx) en M. N. {...} (O.V. xxxxxxx) kenden in Servië problemen met een Serviër, Branko, voor wie ze hadden gewerkt. Branko was jaloers omdat uw vader een Servische had gehuwd en verkrachtte uw moeder. Uw vader was hier niet van op de hoogte. Branko en zijn vrienden kwamen uw ouders hierna steeds thuis mishandelen. U was hierbij nooit aanwezig aangezien u werkte. Uw vader ging hiervan melding doen bij de politie maar aangezien Branko connecties had bij de politie werd uw vader ook door de agenten geslagen. Nadat jullie huis door Branko en zijn vrienden in brand werd gestoken, besloten jullie Servië te verlaten. Aangezien jullie niet over paspoorten beschikten, reisden jullie illegaal naar België, waar jullie op 28 augustus 2012 een asielaanvraag indienden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Servische identiteitskaart neer, uitgereikt op 15 juli 2010 te Aleksinac, en uw voorlopig Servisch rijbewijs, uitgereikt op 29 juni 2012 te Aleksinac.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die aangehaald werden door uw vader, V. D. {...} (O.V. xxxxxxx). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Er dient immers gewezen te worden op een aantal elementen die de geloofwaardigheid van de door u en uw familieleden aangebrachte asielmotieven ondermijnen. Vooreerst dienen de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij uw verklaringen illegaal naar België te zijn gereisd. Staatsburgers van Servië kunnen immers reeds geruime tijd met een geldig paspoort visumvrij naar de Europese Unie reizen.

Voorts is het opmerkelijk dat jullie van jullie beweerde problemen in Servië niet het minste begin van bewijs konden neerleggen. Hoewel u beweerde dat uw partner tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal een kopie van een van jullie klachten bij de politie zou neerleggen en u expliciet stelde dat zij deze documenten in haar tas had (CGVS, p. 7), beweerde uw partner dat ze geen documenten van de politie meehad en dat alle documenten in verband met klachten bij de politie in rook opgingen toen jullie huis door de groep boeren in brand werd gestoken (CGVS partner, p. 4). Ook van uw beweerde wekenlange verblijf in het ziekenhuis nadat u door de boeren in een coma geslagen werd, kon u geen begin van bewijs neerleggen (CGVS, p. 4, 8).

Bovendien duiken er verschillende flagrante tegenstrijdigheden op tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw partner en zoon S. {...} (O.V. xxxxxxx). Zo dient opgemerkt te worden dat noch u, noch uw partner, noch jullie zoon S. {...} ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken melding heeft gemaakt van de beweerde problemen waarbij een groep van tien tot vijftien Serviërs na een initieel incident met ene Branko maanden aan een stuk verschillende keren per week naar jullie huis kwam om jullie te mishandelen en uiteindelijk jullie woning in brand te steken. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat u niet werd betaald voor uw werk bij een Serviër, waarna u samen met uw partner naar hem terugkeerde om het geld op te eisen en uw partner – zo u vermoedt – verkracht werd (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 31/8/2012, vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken over een andere Servische boer gesproken had, Ljubo, die u inderdaad niet kon uitbetalen, maar met wie u geen problemen wilde zoeken aangezien hij een oude man was. U stelde nu expliciet dat uw partner niet door Ljubo werd verkracht maar waarschijnlijk wel door de Servische boeren/vrienden van Branko

terwijl u in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 4, 11-12). Uw partner beweerde dat ze tijdens een van de invallen van de Serviërs verkracht werd door Branko. Ze voegde hier aan toe dat ze u hier nooit over vertelde en dat u niet thuis was aangezien u werk was gaan zoeken (CGVS partner, p. 4, 7, 9). Uw zoon S. {...} zou wel op de hoogte geweest zijn van de verkrachting, maar meende dan weer dat dit gebeurde tijdens het eerste incident met Branko op zijn erf, en niet tijdens een van de invallen van de groep Serviërs (CGVS Sl. {...}, p. 4).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de door jullie beweerde problemen met Servische burgers. Ook aan de verklaringen van uw partner betreffende de verkrachting kan hierdoor geen enkel geloof meer gehecht worden.

Ook aan de door u beweerde problemen met de Servische autoriteiten (politie), die u verschillende keren sloegen en mishandelden wanneer u melding ging maken van bovenstaande problemen, kan geen geloof worden gehecht. Ook over deze problemen repten zowel u, uw partner als uw zoon S. {...} met geen woord tijdens jullie gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uzelf verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar dat de Servische politie geen respect voor u heeft, maar over incidenten waarbij u door de politie naar de kelder werd gebracht waar u buiten bewustzijn werd geslagen, waarna u opnieuw uitgenodigd werd op het politiekantoor met de bedoeling dat ze u nogmaals konden slaan - zoals u verklaarde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 6, 7) - werd door u niets vermeld. Uw partner en zoon antwoordden overigens beiden negatief op de vraag of zij ooit problemen kenden met de Servische autoriteiten (Vragenlijsten CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 31/8/2012, V. D. {...}, partner en zoon S. {...}, vragen 3.5 en 3.8).

Dat de waarachtigheid van uw beweerde veelvuldige problemen met de Servische autoriteiten ernstig op de helling staat wordt verder kracht bijgezet door de vaststelling dat de door u geschetste systematiek van mishandelingen door de autoriteiten - onder meer omdat u Rom bent (CGVS, p. 9) - geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er in Servië geen systematische op leden van minderheden betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten - onder meer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad - voorleggen. Indien men evenwel meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voorts verklaarde u dat uw zoon M. {...} op school lastiggevallen werd en met een fles geslagen werd door medeleerlingen. U sprak de directeur hierover aan, die de ouders van de leerlingen bij zich riep en hen berispte (CGVS, p. 9-10). Later werd de arm van uw zoon op school gebroken. U sprak hierover met de vervanger van de directeur. Er werd geen gevolg gegeven aan dit voorval aangezien de vervanger u zei dat deze zaken nu eenmaal gebeuren op school en dat, mocht uw zoon iemands arm breken, er ook niets mee zou gebeuren. U voegde hier aan toe dat u van deze problemen op school geen melding maakte bij de politie aangezien je geen melding kan doen als minderjarige kinderen vechten en ze bovendien speelden. Uw zoon werd, toen zijn arm gebroken raakte, wel goed medisch verzorgd (CGVS, p. 10). In het licht van bovenstaande informatie dient in dit verband te worden opgemerkt dat u niet heeft aangetoond dat er niet afdoende zou zijn / worden opgetreden door de Servische autoriteiten in geval van ernstige (veiligheids-)problemen van uw kinderen op school. Herhaald kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming

bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet (cf. supra). Dat je geen melding zou kunnen maken bij de politie wanneer het gaat om een gevecht tussen minderjarige kinderen (CGVS, p. 10) betreft een louter blote bewering van uwentwege.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. De identiteitskaarten van uzelf, uw partner en jullie dochter D. {...}, evenals de geboorteaktes van jullie twee jongste kinderen staven immers louter jullie identiteitsgegevens, welke hier niet betwist worden. De foto's die uw partner neerlegde geven een beeld van een lege woning, maar uit niets blijkt dat het hier om jullie woning zou gaan, noch dat de woning het afgelopen jaar vernield en uiteindelijk in brand gestoken zou zijn geweest. Wat betreft het arrest van de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat door uw advocaat werd neergelegd dient te worden benadrukt dat elke asielaanvraag afzonderlijk en individueel dient te worden onderzocht. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens in het dossier alsook met de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. U brengt geen elementen aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat uw asielaanvraag in overweging dient genomen te worden, louter en alleen op grond van een arrest van de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat op 29 maart 2012 werd geveld."

Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging genomen worden.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten kunnen bovenstaande beslissing evenmin wijzigen aangezien ze enkel uw identiteit en uw nationaliteit staven, welke in deze beslissing niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve voeg ik hier aan toe dat ook de asielaanvraag van uw moeder M. N. {...} (O.V.xxxxxxx) niet in overweging werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij verschijnt niet ter terechtzitting. De raadsman van de verzoekende partij merkt dit ter terechtzitting op en vraagt om toepassing van de wet.

2.2. Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet stelt weliswaar het vermoeden in dat een ter terechtzitting niet aanwezige of niet vertegenwoordigde verwerende partij instemt met de vordering, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden op dat vermoeden in te gaan. Zulks is met name niet het geval wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvereisten of, zoals hierna voor onderhavig geval zal blijken, aan de grondvoorwaarden waaronder de vernietiging kan uitgesproken worden (cf. RvS 16 juni 1998, nr. 74.288).

2.3. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad om "verzoeker in hoofdorde te erkennen als vluchteling", om in "ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming te willen toekennen aan verzoeker" en om in "de meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS".

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de de Vreemdelingenwet. De Raad treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §1, laatste lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

2.5. Verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze vragen om de bestreden beslissing te hervormen of terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de zin van artikel 39/2, §1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij haar zaak verbindt aan de asielaanvraag van haar vader, V.D., wiens zaak bij de Raad gekend is onder rolnummer 113 610. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar de middelen opgeworpen in de zaak met rolnummer 113 610. Bij arrest nr. 98 484 van 7 maart 2013 werd het beroep gekend onder rolnummer 113 610 verworpen. Het arrest luidt als volgt:

“3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag. Eerstens dient benadrukt te worden dat verzoeker zeer ernstige problemen kende met de Servische politie. Dat het CGVS dit betwijfelt is dan ook zeer foutief, omdat, volgens het CGVS, verzoeker zijn problemen niet compleet zou gezegd hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij dit wel van plan was, maar men hem vertelde om kort te zijn, hetgeen hij ook gedaan had.

Dat verzoeker raadsman, tijdens het gehoor bij het CGVS, een arrest neerlegde waarbij de betrokken personen, evenzeer van Rom-origine en afkomstig van Servië, OMWILLE van hun etnische origine, als vluchteling erkend werden. Dat het dan ook manifest in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 1 Vluchtelingenverdrag voorkomt dat verzoeker, die eveneens van Rom-origine is en afkomstig van Servië, een beslissing dient in ontvangst te nemen waarbij zijn asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, terwijl hij wel degelijk aangetoond heeft dat hij problemen heeft in Servië. Dat het CGVS eerst in zeer algemene bewoordingen stelt: “Dat de waarachtigheid van uw beweerde veelvuldige problemen met de Servische autoriteiten ernstig op de helling staat wordt verder kracht bijgezet door de vaststelling dat de door u geschetste systematiek van mishandelingen door de autoriteiten – onder meer omdat u Rom bent (...) – geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er in Servië geen systematische op leden van minderheden betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging...” Dat het CGVS vervolgens vindt dat verzoekers zoon, die op school enorme problemen kende omwille van zijn etnische origine, onvoldoende aangetoond zou hebben dat hij geen hulp kon bekomen van de Servische autoriteiten. Dat hier evenwel melding dient

gemaakt te worden van het feit dat Rom in Servië nergens op een correcte behandeling mogen genieten. Dat verzoeker hierbij wenst te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29.03.2012, zoals het werd neergelegd tijdens het verhoor bij het CGVS, doch waarnaar geen enkel antwoord werd verschaft omtrent de problematiek van verzoeker. Deze beslissing van het CGVS maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de (formele én materiële) motiveringsplicht (zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen).”

3.2. In deze kan niet dienstig de schending aangevoerd worden van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Voormelde bepaling heeft immers geen directe werking in de Belgische rechtsorde (cf. RvS 27 juni 2005, nr. 146.815; RvS 27 juni 2010, nr. 5928 (c); RvS 17 augustus 2012, nr. 8989 (c)). Verder houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoeker de vluchtelingenstatus, geregeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, A van de Conventie van Genève, geweigerd wordt, waartegen het in artikel 39/2, §1, bedoelde beroep “in volle rechtsmacht” openstaat, doch strekt zij ertoe verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Betreffend onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 26 mei 2012), luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië”

In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

3.6. De verzoekende partij betwist niet afkomstig te zijn uit Servië, hetgeen als een veilig land wordt beschouwd.

3.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de aanhef van zijn beslissing verwijst naar artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, waarbij

hij er de aandacht op vestigt dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Vervolgens stelt hij vast dat de door verzoeker ingeroepen feiten, namelijk de mishandeling door B. en zijn vrienden, de mishandeling door de Servische politie en het afbranden van hun huis, niet geloofwaardig zijn, waarbij onder meer verwezen wordt naar de ongeloofwaardigheid inzake de illegale reis, het gebrek aan begin van bewijs inzake de voorgehouden problemen, de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen en de onderlinge verklaringen van het gezin alsook het niet vermelden van kernaspecten van het relaas tijdens het gehoor bij de dienst vreemdelingenzaken. Voorts wordt gewezen op de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt waaruit blijkt dat de Servische autoriteiten en politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De commissaris-generaal oordeelt verder dat verzoeker niet heeft aangetoond dat er niet afdoende zou opgetreden zijn / worden door de Servische autoriteiten in geval van ernstige (veiligheids-) problemen van zijn kinderen op school. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op deze appreciatie. Hierna concludeert hij dat, steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen.

3.8. Verzoeker meent dat de motivering inzake de voorgehouden problemen met de Servische politie incorrect is waar deze stelt dat hij zijn problemen niet volledig verteld heeft bij de dienst Vreemdelingenzaken en betoogt dat hij dit wel van plan was, maar dat ze hem vertelden dat hij kort diende te zijn, wat hij ook gedaan heeft.

De Raad stelt vast dat noch verzoeker, noch zijn gezinsleden tijdens het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van de slagen en mishandelingen door de Servische politie. Meer nog, verzoekers gezinsleden antwoordden bovendien negatief op de vraag of ze ooit problemen kenden met de Servische autoriteiten. De Raad stelt uit lezing van het administratief dossier vast dat aan verzoeker inderdaad meegedeeld werd dat hij kort de voornaamste elementen of feiten diende weer te geven die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, doch dit betekent niet dat hij daarom niet alle belangrijke elementen dient te vermelden. Er werd hem een open vraag gesteld over de feiten die wijzen op de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade waarbij verzoeker uitgebreid de kans kreeg deze aan te brengen. Verder stelde verzoeker na afloop niets meer te wensen toe te voegen (administratief dossier, vragenlijst). De wijze waarop een verhoor wordt geleid, biedt op zich geen verklaring voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen of het gewoonweg niet vermelden van belangrijke incidenten die aanleiding gaven tot de vlucht uit het land van herkomst (RvS 24 maart 2004, nr. 129.658; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364). De Raad oordeelt bijgevolg dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt dat de commissaris-generaal vaststelt dat door het niet vermelden van de slagen en mishandelingen door de Servische politie tijdens het eerste interview bij de dienst Vreemdelingenzaken, deze problemen van geloofwaardigheid zijn ontdaan. Bovendien wijst de Raad erop dat het niet geloofwaardig bevinden van de problemen met de Servische autoriteiten niet alleen gesteund is op het motief dat verzoeker deze elementen niet tijdens het eerste gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken naar voren heeft gebracht, doch tevens gesteund is op de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Servische autoriteiten en politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

Met het niet-onderbouwde betoog dat Rom in Servië nergens een correcte behandeling mogen genieten, gaat verzoeker volledig voorbij aan de omstandige en op objectieve bronnen gebaseerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker, die blijft steken in blote beweringen, slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

De Raad wijst er voorts op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd wordt aangaande het door verzoeker voorgelegde arrest, met name waar gesteld wordt: "Wat betreft het arrest van de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen dat door uw advocaat werd neergelegd dient te worden benadrukt dat elke asielaanvraag afzonderlijk en individueel dient te worden onderzocht. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens in het dossier alsook met de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. U brengt geen elementen aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat uw asielaanvraag in overweging dient genomen te worden, louter en alleen op grond van een arrest van de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat op 29 maart 2012 werd geveld." De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Servië, zonder in concreto aan te tonen dat het betrekking heeft op een situatie die gelijkaardig is aan de zijne. Dat het niet gelijkaardig is blijkt alleszins uit het feit dat de bestreden beslissing in de aangehaalde zaak geen beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst betreft.

Verzoeker slaagt er niet in om de hoofdmotieven van de bestreden beslissing, die steunen op de gegevens van het dossier, te weerleggen. Hij toont niet aan dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding en kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat met de bestreden beslissing wordt geweigerd om de asielaanvraag in overweging te nemen doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond."

3.2. Dienvolgens wordt het onderhavig beroep verworpen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER